

# РЕШЕНИЕ

№ 37037

гр. София, 10.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в**  
публично заседание на 09.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Стоян Тонев**

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9463** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.84, ал.4 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. А. М. гражданин на С., чрез адв. К. С., съдебен адрес - [населено място], [улица]- партер, срещу Решение №8843/ 20.08.2024г. година на Председателя на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.78,ал.5,във връзка с чл.17,ал.4 от ЗУБ и чл.12,ал.2,т.4 от ЗУБ отнел предоставения с Решение № 1216/19.04.2021 година на Заместник-председател на ДАБ към МС хуманитарен статут на А. А. М..

Развитите в жалбата оплаквания на първо място са за нищожност на оспореното решение, тъй като се намирало в противоречие с влязло в сила съдебно решение № 2739/21.04.2023 г.по адм.д.2119/2023г.На следващо място се твърди за незаконосъобразност на оспорения ИАА, тъй като при издаването на решението, административният орган е допуснал съществено нарушение на административно-производствените правила, като същият не е предоставил възможност на лицето да се запознае с немотивираното становище на ДАНС, което от своя страна е довело до ограничаване правото на защита на лицето и отделно от това, при издаване на решението не е съобразено Решение на СЕС по дело С-159/21 година. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- А. А. М. редовно и своевременно призован, се явява и с помощта на преводач от арабски език – Д. Т. поддържа жалбата на заявените основания.Пред Съда М. заявява още, че искал да остане в Р.България, не можел да се върне обратно в родината си, защото там нямал нищо, нямал къща и всичко било разрушено. Наред с това, жалбата се поддържа от адвокат Я. К., редовно упълномощена.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призван, се представлява от юрисконсулт редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призвана, се представлява от прокурор Яни Костов който изразява становище за неоснователност на предявената жалба и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Видно е, че с РЕШЕНИЕ № 1216/19.04.2021 година/ л.142 и сл./ Заместник- председател на ДАБ към МС на РБ отказал да предостави статут на бежанец на А. А. М. и предоставил хуманитарен статут на А. А. М.. Решението е връчено на оспорващия на дата 23.04.2021 година, като същият е запознат със съдържанието му помощта на преводач, съобразно отразеното в същото.

Със Заповед №3-1396/18.06.2021 г. на Председател на ДАНС/ л.130/ е наложена принудителна административна мярка “Експулсиране“, като е отнето правото на пребиваване в РБ и е наложена „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС“ на чужденеца А. А. М.- гражданин на С. за срок от 5 години.

Във връзка с постъпила Заповед №3-1396/18.06.2021 г. на Председател на ДАНС е започнато служебно, по инициатива на органа, производство по реда на чл. 78 от Закона за убежището и бежанците, като с РЕШЕНИЕ №8296/29.06.2022 година на Председател на ДАБ към МС, последният на основание чл.78,ал.5,във връзка с чл.17,ал.4 от ЗУБ и чл.12,ал.2,т.4 от ЗУБ е отнел предоставения с РЕШЕНИЕ № 1216/19.04.2021 година на Заместник- председател на ДАБ към МС хуманитарен статут на А. А. М..

С РЕШЕНИЕ № 2739/ 21.04.2023г. по адм. д. № 2119 по описа за 2023г. АССГ е отменил РЕШЕНИЕ №8296/29.06.2022 година на Председател на ДАБ към МС.

С писмо рег. № УП 16637/15.03.2024г. А. А. М. е уведомен за образуваното производство по отнемане на предоставения му хуманитарен статут, на адреса за кореспонденция, който е посочил негов адвокат в молба с вх.№ЦУ-15-31/30.01.2024г.В писмото сирийският гражданин е уведомен за датата и мястото, на които следва да се яви за провеждане на интервю съгласно чл. 78, ал.2 от ЗУБ.

На 02.04.2024г. с М. е проведено интервю, обективизирано в Протокол/ л. 39/ видно от който е отразено, че същият е уведомен, че в ДАБ при МС е образувано производство по отнемане на „предоставената международна закрила“. Не е отразено М. да е запознаван с материалите от ДАНС и да е запознаван конкретното основание за отнемане на хуманитарен статут, по чл.78, във връзка с чл.17,ал.4 от ЗУБ, връзка с чл.12,ал.2,т.4 от ЗУБ – „за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност“. При интервюто М. е бил питан дали има възражения срещу отнемането на предоставения му хуманитарен статут и знае ли защо е бил задържан в Б.. Съгласно протоколираното, М. е отговорил, че имал възражения срещу отнемането на хуманитарния статут, тъй като „нищо лошо не бил направил“, че къщата му в С. била разрушена през 2013г., че след като „спечелил делото в съда“ разбрал че „държавната сигурност го е арестувала без основание“ и в съда му казали“ че отнемането на статут отпада“.

По повод отправено запитване Държавна агенция „Национална сигурност“ с писмо от 05.04.2024г. /л.38/ от ДАНС дали следното становище: „Във връзка с ваше писмо под горния номер, относно лице с наложена ПАМ от Председателя на ДАНС, Ви уведомяваме, че към днешна дата чужденецът продължава да е заплаха за националната сигурност на Р.България“.

Въз основа на горното, ответникът по оспорването издал оспореното Решение №8843/

20.08.2024г. година на Председател на ДАБ към МС, на основание чл.78,ал.5, във връзка с чл.17,ал.4 от ЗУБ и чл.12,ал.2,т.4 от ЗУБ отнел предоставения с Решение № 1216/19.04.2021 година на Заместник- председател на ДАБ към МС хуманитарен статут на А. А. М.. Като мотиви Председателят на ДАБ към МС е посочил, че съгласно писмото от 05. 04.2024г. /л.38/ от ДАНС чужденецът продължава да е опасност за националната сигурност и преценката на ДАНС / обективизирана в писмото/ е „задължителна и обвързваща за административния, който в случая действа в условията на обвързана компетентност“, което обуславя отнемането на хуманитарния статут.

По делото са приети документите по административната преписка, представените от страните, както и изискани материали от ДАНС/ последните са обособени в отделен том с класифицирана информация/.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, тъй като е подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.4 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване/ предвид това, че съдът прие жалбата за процесуално допустима с оглед неспазване на разпоредбите за връчване на решението-чл.76 от ЗУБ/. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №8296/29.06.2022 година на Председател на ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК.При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл. 48 ал.1 т.1 от ЗУБ е предоставено правомощието да „предоставя, отказва, отнема и прекратява международна закрила в Република България; отнема временна закрила в случаите по чл. 17, ал. 5“.

Не се споделят доводите в жалбата, че оспореното Решение е нищожно, поради противоречие с Решение № 2739/ 21.04.2023г. по адм. д. № 2119 по описа за 2023г. на АССГ.

С цитираното влязло в сила Решение № 2739/ 21.04.2023г. по адм. д. № 2119 по описа за 2023г., АССГ: „ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №8296/29.06.2022 година на Председател на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.78,ал.5,във връзка с чл.17,ал.4 от ЗУБ и чл.12,ал.2,т.4 от ЗУБ отнел предоставения с Решение № 1216/19.04.2021 година на Заместник- председател на ДАБ към МС хуманитарен статут на А. А. М. и ИЗПРАЩА административната преписка на председател на ДАБ към МС на РБ за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона“. В решението на АССГ е прието, че Председателят на ДАБ към МС на РБ е нарушил процесуално-правните разпоредби, тъй като оспорваният изобщо не е бил запознат с образуваното производство и е бил лишен от възможността да представи своите възражения, което е преценено съществено нарушение на нормите на чл.78 и чл.63а от ЗУБ, защото е ограничило правото на участие и правото на защита на лицето. Също така е прието, че Председателят на ДАБ не е събрал доказателства относно това дали чужденецът представлява заплаха за националната сигурност. Относно доводите на жалбоподателя за нищожност следва да се отбележи, че действително съгласно чл. 177, ал.2 от АПК, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви. Не всяко съдебно решение обаче може да се свърже с прилагането на чл. 177,

ал. 2 от АПК, доколкото нормативното правило влиза в действие в случаите, в които съдът е решил спора по същество, замествайки преценката на административния орган със своя преценка, какъвто не е настоящият казус. Доколкото с влязлото в сила решение АССГ „изпраща административната преписка на председател на ДАБ към МС на РБ за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона“, въпросът за неизпълнението на указанията на съда не води до нищожност, а би могло да се определи като допуснато от органа нарушение на процесуално-правните разпоредби.

При издаването на решението Председател на ДАБ към МС на РБ е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално – правните разпоредби.

Правната регламентация на отнемане на предоставен статут се съдържа в нормата на чл.78 от ЗУБ, според която производството за отнемане или прекратяване на предоставена международна закрила се образува при наличие на нови данни, които дават основание за преразглеждане на предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут/ал.1/. Чужденецът се уведомява с писмо с обратна разписка за образуването на производството, причините за това и датата и мястото за провеждане на интервю, по време на което да изложи възраженията си срещу отнемането или прекратяването на международната закрила. Чужденецът се уведомява, че при невъзможност лично да присъства на предстоящото интервю може да изпрати писмено възражение в определения от административния орган срок и на посочения адрес. При провеждане на производството за отнемане или прекратяване на международна закрила се прилагат съответно чл. 63 и 63а. В срок три месеца от образуване на производството председателят на Държавната агенция за бежанците взема решение, с което отнема или прекратява международната закрила. Председателят на Държавната агенция за бежанците взема решението и без възраженията на чужденеца, когато те не са направени по зависещи от него причини. Когато новите данни, даващи основание за отнемане или прекратяване на международната закрила, съдържат сериозни основания да се предполага, че чужденецът е бил съпричастен или е съпричастен към тероризъм, срокът за вземане на решението от председателя на Държавната агенция за бежанците е до един месец от образуване на производството. Когато не намери основание за отнемане или прекратяване на международната закрила, председателят на Държавната агенция за бежанците прекратява производството.

От своя страна, по силата на чл.63а от ЗУБ/ съгласно чл. 78 ал.4 , чл. 63 а ЗУБ се прилага съответно/,след регистрирането се определя дата за провеждане на интервю. Чужденецът, подал молба за международна закрила, се уведомява своевременно за датата на всяко следващо интервю. Чужденецът е длъжен да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си за международна закрила до произнасянето по нея, като в случай че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства. С чужденеца се провежда интервю, на което се прави аудио-или аудио-визуално записване и се съставя протокол. При започване на интервюто чужденецът се уведомява за осъществяването на аудио- или аудио-визуално записване. Протоколът от интервюто и аудио- или аудио-визуалния запис са неразделна част от личното досие на чужденеца. При провеждане на интервюто на кандидата се предоставя възможност да дава обяснения, свързани с непълноти, несъответствия или противоречия в твърденията му.Интервюиращият орган провежда допълнителни интервюта, ако е необходимо за нуждите на съответното производство. Чужденец, подал молба за международна закрила, при заявено от него желание се интервюира от интервюиращ орган или преводач, съответно от тълковник, от същия пол. Интервюто се провежда на заявен от чужденеца език. Когато това е невъзможно, интервюто се провежда на разбираем за него език. След края на интервюто протоколът се прочита на чужденеца, който може да направи коментар по него и да предостави разяснения по отношение на грешки в превода или неточно

отразени твърдения. Протоколът се подписва от чужденеца, от преводача, съответно тълковника, и от интервюиращия орган. Отказът на чужденеца да подпише протокола от интервюто се удостоверява с подписите на двама свидетели. Причините за отказа се отбелязват в протокола. Отказът не е пречка за вземане на решение по молбата за международна закрила. По време на интервюто може да присъства законният представител и/или адвокат на чужденеца, който може да излага съображения в края на интервюто. Отсъствието на адвокат не е пречка за провеждането на лично интервю. Интервю може да не се провежда в случаите, когато ще бъде взето положително решение за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 10. Отсъствието на интервю в съответствие с настоящия член не е пречка за вземане на решение по молбата за международна закрила..

От своя страна, по силата на чл.17,ал.4 от ЗУБ- „ Предоставен хуманитарен статут се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и 7“, като съгласно чл.12,ал.2,т.4 от ЗУБ- „ Хуманитарен статут не се предоставя на чужденец: за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност“.

Същественият въпрос на който АО дължи мотивиран отговор е дали за чужденецът „има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност“.Съдът не може да се съгласи с доводите по оспореното решение, поддържано и от процесуалния му представител в с.з., че Председателят на ДАБ действа при условията на „обвързана компетентност със становището на ДАНС“/ обсъдено е само визираното писмо от 05. 04.2024г. / и след като от ДАНС / бланкетно/ са посочили, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност, той е длъжен да отнеме предоставения статут, защото нормата на чл 78,ал.7 от ЗУБ сочи, че когато не намери основание за отнемане или прекратяване на международната закрила, Председателят на Държавната агенция за бежанците прекратява производството, което дава основание за извод, че той следва да извърши собствена преценка на фактите и на събраните доказателства, а не механично въз основа на немотивирано Писмо от ДАНС, в което липсват каквито и да е конкретни данни, а е посочено единствено, че „към днешна дата /05. 04.2024г./ чужденецът продължава да е заплаха за националната сигурност на Р.България“, Председателят на ДАБ да отнема предоставен хуманитарен статут. В хода на административното производство ответникът по оспорването не е събрал доказателства за това въз основа на какво от ДАНС са приели, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, а само се е позовал на представеното Писмо от ДАНС от 05. 04.2024г. година, че лицето „продължава да представлява заплаха за националната сигурност“, като по естеството си това е Уведомително писмо, и в същото не се съдържат доказателства за заплаха за националната сигурност, като не са изложени конкретни факти и обстоятелства, въз основа на които да се направи такъв извод. Едва в хода на съдебното производство е представен Доклад от страна на ДАНС / отделен е въпросът, че докладът е със значителна давност, за да съдържа актуални към датата на оспорения акт данни/, в който е посочено в какво се изразява заплахата за националната сигурност от страна на лицето.

Съгласно РЕШЕНИЕ на СЕС /първи състав/ от 22 септември 2022 година по дело С-519/21 година: “ Член 23, параграф 1 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила във връзка с член 45, параграф 4 от тази директива и в светлината на общия принцип на правото на Съюза, свързан с правото на добра администрация, и на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, чене допуска национална правна уредба, съгласно която когато решение за отхвърляне на молба за международна закрила или за отнемане на такава закрила се основава на информация, разкриването на която

би било в разрез с националната сигурност на съответната държава членка, заинтересованото лице или неговият съветник може да получи достъп до тази информация само след съответно разрешение, на последните лица не може да се съобщи и същественото съдържание на мотивите за такива решения, и във всеки случай те нямат възможност да използват в административното или в съдебното производство информацията, до която евентуално им е предоставен достъп.; Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище“.

От възприетото от СЕС в решението му по дело C-159/21 е видно, че чл. 4, § 1 и § 2, чл. 10, § 2 и § 3, чл. 11, § 2 и чл. 45, § 3 от Директива 2013/32/ЕС във връзка с чл. 14, § 4, б. а и чл. 17, § 1, б. г от Директива 2011/95/ЕС не допускат национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнеме предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. Според мотивите на Съда в горепосоченото решение, единствено решаващият орган, /който според чл. 2, б. "е" от Директива 2013/32/ЕС е всеки квазисъдебен или административен орган в държавата членка, компетентен за разглеждането на молбите за международна закрила, както и да вземе решение като първа инстанция по такива случаи, тоест по аргумент от чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 52 ЗУБ - председателят или заместник-председателят на ДАБ/, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, едва след която да приеме решение. Този орган не може надлежно просто да приведе в действие решение, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на национална правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила или да отнеме предоставената по-рано международна закрила. Напротив, решаващият орган трябва да разполага с цялата релевантна информация и като я вземе предвид, самостоятелно да прецени фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен. Решаващият орган трябва да има свобода на преценка, за да реши дали съображения, свързани с националната сигурност на съответната държава членка, трябва да доведат до отказ от предоставяне на хуманитарна закрила или до отнемане на статута на бежанец, което изключва вероятността констатирането на заплаха за тази сигурност автоматично да предполага подобен отказ или отнемане. С оглед самите функции на решаващия орган, значението на информацията, предоставена от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност и нейната относимост към целите на решението за предоставяне на международна закрила, е необходимо да бъдат свободно преценявани от решаващия орган, който няма как да бъде задължен да се основа на немотивирано становище, издадено от такива органи, на база оценка, чиято фактическа основа не му е известна. В този смисъл е и константната практика на ВАС, формирана след решението по дело C-159/21 на СЕС, в това число Решение № 7079 от 25.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 3399/2025 г., IV о.

Допуснати са нарушения на административно– производствените правила, водещи и до нарушаване на материално – правните разпоредби, доколкото оспореното решение е издадено

въз основа на немотивирано становище от ДАНС /писмото, че чужденецът „ продължава да представлява заплаха за националната сигурност“/ без Председателят на ДАБ да събере доказателства за това в какво се изразява заплахата за националната сигурност и актуална ли е тази заплаха, да даде възможност на оспорващия да се запознае с конкретните данни и основания, като депозира своите възражения, без Председателят на ДАБ да направи своя преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, едва след която да приеме решение, което прави оспорения акт на Председателя на ДАБ незаконосъобразен и обуславя отмяната му. Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски. Воден от гореизложеното и на основание чл.172 АПК Административен съд-София-град

#### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба на А. А. М.,[ЕГН], ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., чрез адв. К. С., Решение №8843/ 20.08.2024г. на Председателя на ДАБ към МС, с което последният на основание чл.78,ал.5,във връзка с чл.17,ал.4 от ЗУБ и чл.12,ал.2,т.4 от ЗУБ е отнел предоставения с Решение № 1216/19.04.2021 година на Заместник- председател на ДАБ към МС хуманитарен статут на А. А. М..  
На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на страните.  
Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14- дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ: